

Richard D. Evans
Jara ze Sinope

S tichým zasyčením se paprsek zasekl do kovové stěny. Její barva se bleskově změnila ze stříbrné na višňově rudou až do oslnivě bílé. Kapky roztaveného kovu ztěžka dopadaly na podlahu. Ruka v kovové rukavici se nezachvěla ani v okamžiku, kdy vzduch vyrazil se zasvištěním z otvoru ven do vzduchoprázdna. Těžké stříbrné nohy se pevně zapřely proti tahu víchru a obrovská postava strnula bez pohybu. Z dálky se sem donesl protáhlý výkřik, končící praošklivým zachrčením.

Waldo se probudil bolestí v zádech. Otevřel oči a hned je zase zavřel, protože se mu do nich opřelo bodavé ranní slunce. Pomalu se otočil na levý bok. V zádech mu chruplo a bolest ustoupila.

Shodil ze sebe deku. Seděl na kraji postele s hlavou mezi rameny. Oči nepřítomně upíral na vystouplé břicho, rysující se pod červeným pyžamem. Zhluboka si povzdychl.

Když vstal, mírně se zapotácel. Chytil se za hlavu. Uvědomil si, že ho děsně bolí. Včera to zase přehnal s pitím. Aby mohl spát, musel do sebe nalít skoro půl litru rumu, jen decentně smíchaného s colou.

Přešel očima po spartánsky zařízeném pokoji. Na stole u okna stál počítač, na němž psal své dobrodružné povídky. Vedle něj stála zaprášená tiskárna. Ze země k ní stoupal nekonečný pás papíru. Blikala, a dávala tak svému pánu najevo, že ji zase zapomněl vypnout. S povzdechem to udělal.

Došel k oknu a opřel se o něj čelem. Přestože se slunce opíralo do pokoje, sklo bylo chladné a příjemně tišilo bolest. Nohy měl zabořené do vysokého koberce. Zíral na dlouhou písčitou pláž, která se táhla až k obzoru. Moře bylo dnes tiché a zářilo kýčovitou modří. Zašklebil se a vztekle bouchl pěstí do nerozbitného skla. To se snažil odehnat jiný typ bolesti. Tentýž, co zaháněl včera večer rumem.

"Ať si trhne nohou," zavrčel vztekle, ale nepřiliš přesvědčivě. "Ať jde do... pryč!" bouchl ještě jednou hranou ruky do okna, až se blána prohnula.

"To myslíš tu malou hezounkou černovlásku s nevyslovitelným jménem?" ozvalo se za ním tiše.

Waldo sebou škubl a na svou postavu a shrbená ramena se neuvěřitelně rychle otočil pohybem, který nejvíc připomínal rozzuřenou pumu. Zdvihl ruku a jeho zaťatá pěst byla připravená vylétnout a zničit nepřítele. Po chvíli se napjaté svaly uvolnily a waldo opět sklonil hlavu a zvolna pokrčil rameny:

"No a co?" řekl tiše.

"Kosmický vlk, o němž se učí na všech školách, a fňuká tady..."

"Trhni si nohou," vztekle odsekl tlouštík a v jeho smutných očích se poprvé od rána objevilo něco trochu podobného životu, "a nech mě bejt! Jsem v penzi! A tys k tomu taky přispěl. Tak co ještě chceš?"

"Nech toho," zavrčel tentokrát návštěvník, vysoký štíhlý muž, vzbuzující již na první pohled pocit síly a sebedůvěry. Podporovala to i rudá uniforma komodora Dálné plavby. "Orlana Daubi..."

"Orlina Doubravidze," mávl rukou waldo.

"Dala ti kopačky. Ty toho nadělaš pro jednu ženskou," kroutil návštěvník nechápavě hlavou.

"Nešlo jenom o jednu ženskou," waldo rozpačitě popotahoval dvěma prsty spodní ret, "byly tam ještě dvě další, mrňavky... A Orlinu mám strašně..."

"Hele, nech toho," zarazil ho komodor. "Jsem tady kvůli něčemu jinému, než abych tě tahal z tvých milostných průšvihů. A vyměňovat ti plínky nebudu. Ostatně ty tvoje povídky stojej v poslední době taky za pendrek." Prudce mávl rukou, až mu vyjela manžeta bělostné košile ze saka. "Mlč! Já jsem je poctivě četl. Nechtěl by ses konečně zase věnovat něčemu, co dobře umíš? Vlastně jedinému, co umíš pořádně..."

Waldo došel ke stolu. Usedl z výšky do křesla až zapraskalo. Opřel se rukama o opěradla, zhoupal se a chvíli mlčel. Dýchal zhluboka a teprve po chvíli mu zmizela brunátná barva z tváře.

"Kapitán waldo šarý," pokračoval tentokrát už zcela výsměšným tónem komodor, "tlustý jako prase, nemytý, neholený a ufňukaný. Měl bys dostat pořádně napráskáno, aby ses vzpamatoval."

"Tak to pojď zkusit," odsekl waldo nasupeně, "a dopadneš jako trhací kalendář!"

"Hele, on ještě není úplně shnilej," zabručel si pro sebe spokojeně návštěvník.

"Tak o co ti jde?" waldo seděl za stolem a ruce měl zaťaté do horní desky.

"Už se konečně vymáčkni a přestaň si tady ze mě utahovat. Nemám na to moc velkou náladu."

"Potřebuju tě," kývl hlavou komodor a přitáhl si k sobě židli. Otočil ji opěradlem kupředu, sedl si a opřel se o vysoký oblouk bradou.

"Co to může být, že ani sám Zdanas Sampar, komodor Dálného průzkumu... Nebo už jsi něco víc? ...to sám s celou armádou svých poskoků nezvládá a musí přijít vyrušovat staříckého kamaráda."

"Tak a teď už beze srandy, jo?" řekl vážně komodor. "Máme průšvih. Něco se stalo na Sinope."

"Saturnův měsíc," kývl hlavou waldo. "Stavěl jsem tam základnu. Kdysi, když jsem ještě byl strašně mladej."

"Tvoje třetí cesta," kývl hlavou komodor, "a jsi poslední, kdo je naživu ze všech, kdo to tam tehdy stavěli."

"To myslíš vážně? Evovič, Pittson, Bajtowski..."

"Jo, dokonce i Charlie Novtas. Hele, stanici teď využíváme na výzkum proměnlivých magnetických..."

"To mě až tak nezajímá," přerušil ho waldo, "tys byl vždycky strašně rozvláčeň. Zkrát to. Mám málo času."

"To jsem viděl," střelil komodor očima k baterii vypitých lahví od rumu.

"Dobře. Základna neodpovídá. Přesněji řečeno, neodpovídají lidé. Jenom počítač."

"Počkej, já jsem si myslel, že tam žádní lidé nebyli."

"Hm," kývl hlavou komodor, "celý výzkum řídil semipočítač."

"Co to je?"

Komodor si zhluboka povzdychl, mlaskl a pak spráskl ruce: "Čím ses zabýval posledních pět let?"

"Ženskejma, psáním..." odsekl znovu mírně zbrunátnělý waldo.

"Jo," kývl hlavou komodor, "ale zapomněl jsi říct, žeš taky učil navigaci..."

"Ale," mávl rukou waldo, "to mi ani nevzpomínej. Radši pokračuj."

"Semipočítač je počítač založený na bílkovinné hmotě... Někteří novináři tomu typu říkají polobůh. Ale to není podstatné. Hlavní je to, že před měsícem tam přistáli hoši z výzkumného centra, aby převzali výsledky. Zpátky neodstartovali a není možné se s nimi spojit. Odpovídá jenom počítač, který hlásí, že je všechno v pořádku. Jenže..."

"Ztratili se lidi, co?"

"Hm," zkrivil komodor ústa do pohrdlivé grimasy. "Jenže tam zmizeli i moji kluci, a to je už horší. Výzkumníci jsou..." rozhodil rukama."

"Vědători," kývl hlavou waldo. "Mohli spadnout do záchodu a spláchnout za sebou, ale tvoji vypiplaní frajeři... Ti "zárodci" na zabijáky, tak co se stalo s nimi?" Waldovy modrošedé oči byly náhle plné pozornosti. I ramena měl narovnaná. Komodor to sledoval s viditelným zájmem.

"Dva se dostali dovnitř, ale ze stanice už ven ne. Třetí, který je jistil zvenčí, stačil nahlásit palubnímu počítači jejich lodi, že stěna stanice začíná podezřele žhnout, a pak se odmlčel taky."

"Jsi psycholog, veterán a frajer..."

"A jinak k ničemu," poznamenal waldo, "takže když tam zůstanu, tak se tak moc nestane, že jo?"

"To je pitomost! Když se na to koukáš takhle, tak se radši dál nebudeme bavit. Věnuj se támhleť mašině," dlouhán mávl rukou směrem k počítači, "a piš svoje..." komodor se na chvíli odmlčel a usilovně hledal správný terminus technikus, "...čtivo! Třeba ti to půjde líp. My si s tím už nějak poradíme!"

V místnosti se rozhostilo dlouhé a nepřijemné ticho. Waldo měl hlavu skloněnou a tiše si bubnoval prsty levé ruky o pravou tvář. Přimhouřenýma očima se díval na špičky svých nohou v roztrhaných, dlouho nepraných ponožkách. Na tmavohnědém koberci se žluté ponožky s oranžovými pruhy obzvlášť vyjímaly, právě tak jako oba palce, které mu z nich lezly ven.

Bouchl znenadání pěstí do stolu. Olízl si rty a štěkl:

"Ty seš ale podrazák a vždyckys' byl. Čím tam poletím?"

"R 93a tě už čeká. Znáš tu mašinu?"

"Ze zpráv," zavrtěl hlavou waldo.

"To nevadí, dopraví tě tam sama."

"Počkej, má taky to semipočítadlo?"

"Jo," nechápavě kývl komodor.

"Tak s tím neletím," odsekával jednotlivá slova waldo.

"To ti mám vyndat mašinu z muzea?"

"Jestli chceš, abych se někam vypravil, tak jo!"

"Dobře," zakončil debatu s hlubokým povzdechem komodor. "Že já jsem sem chodil. Kdyby sem to byl bejval věděl..."

"...tak by sem sem nechodil," dokončil s úšklebkem waldo a poprvé se dneska usmál i očima.

Kamenitý povrch Sinope, zvrásněný dopady meteoritů se pomalu blížil. Waldo

Šarý držel ruce zlehýnka na klávesnici řídicího počítače. Jemnými dotyky manévroval nad kamenným povrchem studeného souputníka Saturnu. Nejvzdálenější měsíc celé Saturnovy soustavy vypadal právě tak mrtvě, jak mrtvý byl. Waldo mířil k severnímu pólu, kde kdysi pomáhal stavět stanici.

Člun se zhoupl na tlumičích a zmrtvěl. Waldo se ušklíbl: "Taky bych si s chutí zahrál na mrtvého brouka," podrábál se pod nosem až zachrastilo několikadenní strniště. "No nic, tak jdem na to," zabručel a s hlubokým povzdechem se vyhrabal z křesla.

Postava v stříbřitém skafandru šla pomalu a rozvázně kolem stanice, kterou tvořilo osm mohutných kovových kopulí, různě pospojovaných silnými trubkami spojovacích chodeb.

"I kruciš," hvízdal mezi zuby Waldo, "Tohle je divné."

Došel ke stěně chodby a rukou přejel po zářivě bílém hrbole, který vyčníval z povrchu jako prapodivný nádor.

"A není sám," zvedl ruku v rukavici a chtěl se podrábat pod nosem, jenže rukavice s třesknutím narazila do přilby skafandru.

O kus dál hyzdil chodbu další hrb.

"Tady se muselo intenzivně bojovat," zabručel Waldo a pomalu podezřívavě se rozhlédl. "Ale kdo to potom spravoval, když Zdanas tvrdí, že tu z lidí nikdo nepřežil. Že by ten podělanej polobůh?" vyprskl uštěpačně.

Ale pak si vzpomněl na tři vědátory a tři chlapíky od Zdanase a úsměšek mu zmrzl na tváři. Když obcházel třetí kopuli, uhořel ho do očí odražený paprsek. Přivřel je. Stálo tam želvě podobné R93áčko a jeho boční reflektory úpěnlivě blikaly voláním o pomoc.

Waldo zapnul vysílačku a naladil se na vlnu člunu.

"Pomoc! Pomoc! Pomoc! Pomoc!..." kvílel nepřítelny hlas v pětivteřinových intervalech.

"Přestaň," zařval napůl ohlušený Waldo.

Až potom ho napadlo, že stačí stáhnout hlasitost, což okamžitě udělal.

Hlas ztichl.

"Co řveš?" prskl navztekaně Waldo.

"Zůstal jsem tu sám. Lidi mě opustili," kňoural lodní počítač.

"Okamžitě podej zprávu o tom, co se tu dělo!" štěkl rozezlený Waldo.

"Ano, pane! Samozřejmě, pane."

"Toho pána si nech a povídej," přerušil blábolení počítače Waldo.

"Ano, pa... Moji velitelé Romin Jires a Ondy Fenn zašli do stanice a jejich vysílačky zmlkly po devíti minutách a šestnácti vteřinách. Nenahlásili nic podstatného. Do této chvíle se nevrátili. Roberto..."

"Ambelini," napověděl mu Waldo.

"...Ambelini zůstal venku." pokračoval robot aniž by nějak zareagoval. "Když se ztratil signál Romina Jirese a Ondy Fenna, obešel kopuli číslo tři..."

"To je která," neudržel se Waldo.

"Stojíte vedle ní. Také se nevrátil."

"Nevíš proč?"

"Ne."

"Stalo se v té době něco divného, nebo nenormálního?"

"Na druhé straně kopule, mimo můj výhled, se zablesklo. Jasnost dosáhla deseti tisíc jiransů."

"Hm," zabručel Waldo a v té chvíli ho děsně začalo svědit pravé ucho.

Začal se ve skafandru kroutit jako užovka a snažil se podrábat o přilbu, ale nešlo to. Snažil se soustředit na problém zmizelých v domnění, že na ucho zapomene.

"Vypni se," zavelel v okamžiku, když odcházel od člunu a zamířil opět ke kopuli.

"Ano, pane," zašvelelo mu úlevně ve sluchátkách.

Ušel pár kroků a narazil na první svár, podobající se chorošovi, který uviděl na kopuli. Od místa průrazu se po zemi táhla černá spálenina dobrých čtyřicet metrů po přímce. Byla asi metr široká. Waldo jen nechápavě pokrčil rameny.

Zůstal stát před hlavním vchodem. Přemýšlel a moc se mu tudy dovnitř nechtělo. Pak se pleskl rukavicí do přilby. Otočil se a maširoval ke vzdálené skále, do níž ústila jedna z rourovitých chodeb.

"Doufejme, že s tím něco neudělali. Lidi jsou líný jako... Bůh ví jako co," zabručel nahlas, "asi jako lidi. Takže mám šanci."

Trvalo mu však hodnou chvíli, než našel primitivní přechodovou komoru, kterou používali při stavbě stanice, aby si zkrátili cestu, když pracovali uvnitř kamenného masívu. Dost dlouho se namáhal se zatuhlými panty komory, kterou zřejmě dobrých třicet let nikdo neotvíral. Kruhový omšelý průlez se otvíral

pomalu a jakoby neochotně. Právě tak váhavě se za Waldem zavíral. Kosmonaut vztekle lomcoval kolem, které ovládalo vnitřní průlez. Musel si třikrát odpočinout, než se mu ho podařilo odaretovat a zatáhnout.

Vpadl do stanice a vztáhl ruce k přilbě. Pak se zarazil. Zdvihl oči na horní displej přilby a přečetl si údaje o složení ovzduší.

Bylo v pořádku. Opět zvedl ruce a znovu je spustil. Così podvědomého mu bránilo v tom, aby si ji sundal.

Pokrčil rameny a vydal se obezřetně na obhlídku stanice. Prošel krátkou, dlouho nepoužívanou chodbou vysekanou v kameni. Země pokrývala víc jak centimetr tlustá vrstva jednolitého prachu. Zvedal se v hutných obláčcích a zase brzy padal zpátky díky umělé gravitaci, která tady zůstala bůh ví proč. Světlo se línulo odkudsi zepředu. Chodbička ústila do širší chodby, o níž věděl, že vede k glotarellovým plantážím. Přesněji řečeno do míst, kde kdysi byly.

Samozřejmě, že mu nalezvali do hlavy poslední využití a osídlení stanice. Ještě na zemi prošel krátký, intenzivní kurz, ale z informací mu toho v hlavě zbylo pramálo.

Tahle chodba byla čistější, ale také ji zřejmě již hodně dlouho nikdo nepoužil. Dal se vlevo směrem ke kopulím. Uprostřed kovové trubice byl větší výklenek, který sloužil k tomu, aby se protijedoucí skútry mohly vzájemně vyhnout. Když šel kolem něj, vylétla odtud stříbřitá ruka a chytila Walda za rameno. Stiskla ho takovou silou, až se mu ze rtů vydralo bolestivé zakňučení.

"Co jsi zač? Já tě neznám!" zařvala obluda, která patřila k ruce a povýšila z výklenku.

Byl to robot. Nebyl o mnoho vyšší než Waldo, a docela se mu podobal. Waldův skafandr vypadal jako robotova nepovedená napodobenina.

"Co je ti do toho!" utrl se Waldo a trhl ramenem, aby ze sebe shodil kovovou ruku, která hrozila svou vahou srazit Walda na kolena.

Robot kupodivu opravdu ruku sundal a ustoupil o dva kroky dozadu.

"Jsem řídicí mozek Jora stanice Sinope."

"Já jsem volný robot a mám na starosti glotarellové plantáže této stanice."

"Cože?" zablakotal robot a zdvihl ruku před objektivy svých kamer v podivně lidském gestu. "Ty jsi člověk! Nebo spíš mimozemšťan!" zavřeštěl najednou a s kovovým cvaknutím se mu otevřel hrudník.

Na Walda se díval velkorázný bojový laser. Uskočil dozadu, až zády narazil na stěnu. Uvnitř skafandru zafíčel vítr. To se klimatizace snažila odčerpat velké množství vody a vodní páry, které se najednou uvnitř objevilo.

"Člověka jsem neviděl, už ani nepamatuju," zabreptal Waldo. "Jsem tam zezadu. Víc než dvanáct let jsem plnil zásobníky komprimovanou glotarellou. Sklady jsou plné. Jdu získat informace, kam mám dát další várku."

Jemnoulinké skřípnutí donutilo Walda otevřít oči. Děsivý otvor v robotově hrudníku zmizel.

"Půjdeš se mnou," zdvihla stříbřitá postava ruku. "Odvedu tě k sobě."

"Kam?" nechápavě zakoktal Waldo, ale poslušně následoval pochoduujícího robota.

"Celý provoz na stanici řídím já," otočil robot hlavu o sto osmdesát stupňů dozadu, "a tohle jsou jenom moje výkonné jednotky."

"Jestli tomu dobře rozumím, lidi sem nainstalovali nějaký větší mozek..."

"Jaký větší mozek?" zavřískl robot, až Waldo myslel, že se mu rozletí hlava. "Jsem POLOBŮH!"

"Cože? Nepřetěžuj můj pozitronický mozek nesmyslami," bručel Waldo.

"Troubo! Polobiologická Ů-hemisféra. Ostatně, to ti může být jedno. Zůstaneš tu teď se mnou a budeš mi dělat společnost."

"Já... já... musím zpátky," breptal Waldo, protože ho stále nic kloudného nenapadalo. "Plantáže nemohou zůstat příliš dlouho bez dozoru. Mohlo by dojít k neštěstí..."

"Už je nikdy nikdo nebude potřebovat," skřehotal nakřáplý robotův hlas, "protože všichni lidi jsou... Cha chá! Jsou mrtví!"

Chodbu pokrývaly kusy spáleného ostění. Byly nahnuté ke krajům a uprostřed chodby vedla cestička. Dveře do místností i pobočných chodeb zívaly zotvíráními otvory do centrální chodby. Waldo měl pocit, že cítí pach spáleniny. Byla to však jen halucinace, protože jeho skafandr měl stále ještě nastavený vakuový režim. Světla pomalu ubíhala kolem a Waldo sledoval na displeji před svými očima ubíhající čas. Měl ještě padesát minut, než jednotky komodora Sampara zaútočí. Chodba prudce zahnula a robot ustoupil ke stěně. Před Waldem se otevřely posuvné dveře s tichým zafuněním.

Centrála vypadala vcelku normálně. Waldo se chvíli rozhlížel kolem, protože si ji pamatoval zcela jinou. Uvědomil si, že ji při zabudovávání Mozku museli předělat. Bylo tu celé ovládání, obrazovky, laboratoř, ale samotný Mozek tu

nebyl.

Waldo se zašklebil. Chtěl si původně sednout, ale na poslední chvíli mu došlo, že to roboti nedělají. Proto zůstal stát.

"Ty jsi hydroponik?" zadunělo centrálou.

"Ano. Lidé mě tu zanechali..."

"Tak jako mě!" vřískl nepříjemně vysoko hlas řídicího komputeru. "Jsou všichni mrtví! Mrtví!"

"Jak to?" vymáčkl ze sebe Waldo. "Co se stalo?"

"Lidstvo vymřelo. Jinak by MĚ tady lidi nemohli nechat samotného," vzlyklo to v centrále.

"Slyšel jsem nějaké výbuchy," tiše pokračoval Waldo.

"Nějací mimozemšťani se pokusili zabrat stanici," suše odsekl Mozek.

"Předstírali, že jsou lidé, ale já jsem jim na to neskočil. Musel jsem je sice vpustit dovnitř, protože znali vstupní kód, ale pak jsem jim nastražil pasti... A všichni se do nich chytli. Lidé by ze mne měli radost," řval už nepřítel počítač.

"Jak poznáš člověka od mimozemšťana?" zeptal se Waldo.

"Žádní lidé už nejsou!"

"Jak to?"

"Kdyby byli, určitě by mě tu nenechali tak dlouho..." nastalo ticho.

Na obrazovce, zabírající celou stěnu proti dveřím, která doposud byla černá se svislými zelenými pruhy rozličné tloušťky, se najednou objevili prapodivní zlatí hadi. Kroutili se a svíjeli. Připoutali Waldovu pozornost natolik, že málem prošvihl útok robota. Periferním viděním však zaregistroval pohyb. Uskočil dozadu. Nohou zachytil o jakýsi střep, který se povaloval na zemi. Padal do kotoulu, ale skafandr mu to znesnadnil. Nicméně se dokázal přetočit a dopadl na kolena. Zdvihl hlavu a čekal, kdy se objeví blyštící se paprsek.

Nedočkal se ho. Robot se na okamžik zastavil a jeho paprskomet mu zpátky zajel do břicha. Waldo nevěděl, jestli se tak stalo kvůli tomu, že se Mozek obával jeho použití ve své blízkosti, nebo že byl vadný. Robot se vrhl k člověku a Waldo se v tom okamžiku pracně sbíral na nohy. Robot prolétl mimo a zastavil se s kovovým rachotem o stěnu. Ozvala se rána a obrazovka na vedlejší stěně praskla. V místě nárazu se odloupl plát a sjel na podlahu. Za ním se objevila změť drátů. V prvním okamžiku se chtěl Waldo pokusit vyrvat dráty ze zdi. Jenže pak si uvědomil, že tímhle způsobem Mozek z činnosti nevyřadí a jediné zlikviduje světlo. Jeho skafandr měl daleko horší infravidění, než roboti.

Vrhl se zpátky ke dveřím.

"Mimozemšťan!" řval Mozek, až celá stanice drnčela. "Zničit!"

Dveře byly zablokované. Rozhlédl se kolem. V koutě se rýsovala malá dvířka, která dřív používali opraváři. Kopnutím je otevřel. Vběhl do chodbičky za nimi. Jen o zlomek sekundy po tom do otvoru narazil i robot, který se mezitím už vzpamatoval. Byl však příliš veliký na to, aby dvířky prošel. Zapasoval se do nich a definitivně je uzavřel. To mu však nebránilo, aby se tentokrát nepokusil o výstřel. Waldo běžel, co mu síly stačily. Paprsek se nebezpečně blížil. Robotovi vadilo umístění paprskometu v přesné a rychlé střelbě. V poslední chvíli malý oblouk chodby znemožnil robotovi přece jenom zasáhnout svého cíle.

Waldo se zastavil a zhluboka oddechoval. Ventilace uvnitř skafandru mu bleskově vysušila pot. Za malou chvíli se cítil líp.

Opřel se rukou o stěnu a zamyslel se. Snažil se vybavit si plán stanice a zjistit přesně, kde se momentálně nachází. Pak se bouchl do hlavy, až se mu zaklímala v přilbě. Na displej nad průzorem si nechal zobrazit plán stanice i své místo na něm.

Ušklíbl se. Nebyl daleko od řídicího centra. Dělili ho jen dvě přepážky. Popošel asi dvacet kroků a dostal se na křižovatku. Chtěl se dát doprava. V okamžiku, kdy vystrčil nos zpoza rohu, prolétl mu kolem něj tak dobře mířený paprsek, že kdyby neměl skafandr, určitě by o tento masitý výrůstek přišel. Takhle v poslední chvíli cukl hlavou zpět a vrátil se do chodbičky.

Popošel skoro až k ohybu, který ho zachránil před druhým robotem, a pak si rezolutním pohybem sundal přilbu skafandru. Vyklouzl z něj, co nejtíšeji dovedl. Stáhl ze sebe i spodní prádlo. Z vnitřní kapsy skafandru vytáhl malý paprskomet.

Přitiskl ruce na stěnu ve výši pasu a zatlačil doleva. Pomalu, pomaličku se kus stěny začal otáčet. Po dvou otočkách se zasunul do hloubky a tiše vyjel nahoru.

"Kdybych věřil v Boha, tak bych se teď pomodlil," pomyslel si Waldo. "Jestli sem vtrhnou ti blázni od Sampara a začnou se střílet s robotama, tak nemám šanci..."

Pokrčil rameny a začal se soukat do úzkého otvoru. Šlo to obtížně.

"Asi jsem přece jenom přibral," zahučel si pod nos, když se zadrhl břichem a

vystoupou deskou uzávěru.

Ruce mu klouzaly po stěnách. Neměl se čeho chytit. Zhluboka vydechl. Pomohlo to. Pohyboval se jako píďalka. Roura, kterou se sunul, nebyla o moc větší, než jeho zadek a přes břicho mu stačila, jen když vydechl. Vztek se posunoval kupředu. Za chvíli se zpotil natolik, že se jeho pohyb zrychlil. Chodbička se dvakrát zalomila skoro do pravého úhlu. Jednou se po jeho pravé ruce objevila mřížka ventilace. Podíval se ven. Právě lezl kolem velína a přímo proti sobě viděl robota zapasovaného v dvířkách. Chvilíčku byl na vážkách, jestli se nemá pokusit vylézt zpátky a vyřídít svou věc odtud, ale pak se rozhodl, že se musí dostat až k Mozku.

Znamenalo to ještě dobrých sto metrů plazení v špinavé, úzké rouře, kdy čekal každým okamžikem, že začne na stanici boj. Čím dál tím častěji si otíral rukou zpotený obličej. Pot mu kapal z brady a nepříjemné čůrky mu stékaly do očí. Zuřivě mrkal, aby z nich vypudil nepříjemnou, pálicí tekutinu. Tiše si pro sebe klel.

Za dalším ohybem, asi tak čtyřicet metrů před ním, se objevil v chodbičce snop světla. Další ventilace.

Do široce rozevřených úst mu vlétl chuchvalec prachu. Waldo se rozkašlal. V zvlášť zuřivém záchvatu kašle, kdy se snažil vykašlat ten prokletý chuchvalec z krku, se praštil do zátylku.

Začalo mu být horko. Zkusil zasunout pod sebe ruku a hned toho nechal. Začal se plazit kupředu, jak to nejrychleji šlo. Necelých deset metrů za ním se roura začala v jednom místě rychle zbarvovat do ruda, pak zbělala. Pár okamžiků v tom místě zářila nesnesitelným bílým světlem, a pak tam vznikl otvor, který se rychle zvětšoval. Putoval za plazícím se Waldem.

Mřížka se blížila strašně pomalu.

Naštěstí pro Walda se paprsek zastavil asi po deseti metrech. Zřejmě tam robota zastavila nějaká stěna, nebo přepážka. Než se robot přes ni dostal, doplazil se Waldo k mřížce.

Opřel se do ní rukama. Do zad ho studila kovová roura. Vzepřel se vší silou, až mu zachrupalo v zádech. Mřížka zarezlala a nechtěla se poddat. Waldo se zhluboka nadechl a zatnul břišní svaly. Kov pod jeho rukama začal povolovat. Vydechl až v okamžiku, kdy se už dusil. Chvilí oddychoval, a pak znovu napřel všechny síly. Kovový obdélník najednou odskočil a spadl dolů. Dopadl na podlahu, zařinčel a dvakrát nadskočil.

Waldo popolezl o kousek dál, svěsil dolů nohy a začal protlačovat své objemné tělo úzkým otvorem. Šlo to ztěžka. Klel v několika řečech, které ovládal. Nejlepší a nejtrefněji však vyjadřoval své pocity v měkké slovenštině.

Nakonec se prosmykl otvorem, odřel si prsa a zůstal viset za ruce. Už se chtěl pustit, když vtom si uvědomil, že nahoře nechal paprskomet. Vytáhl se zpátky do otvoru. Zachytil se bradou a jednou rukou šátral po odložené zbraní. Před očima se mu dělaly mžitky z vyčerpání. Nakonec nahnátl pažbu daleko stranou od místa, kde si myslel, že zbraň nechal.

V tom mu sklouzla brada po okraji a Waldo sletěl dolů. Dopadl na nohy, ale pád neustál, takže upadl na záda.

Zatřepal hlavou, aby se zbavil úporné bolesti za krkem. Pak zabručel:

"Ještě že mě neviděl ten parchant Zdanas. Ten by se potřhal smíchy."

Vstal. V levé ruce držel zbraň, pravou si masíroval krk. Velkou část podlahy zabírala hladká kovová kostka. Waldo ji obešel. Paprskomet položil na horní desku, aby měl obě ruce volné. Položil je na kostku. Byla příjemně teplá a jemně se chvěla. Vypadalo to, jako by v ní bylo zavřené veliké netrpělivé zvíře. Jak stál a přemýšlel, padl jeho pohled na protější stěnu. Objevila se v ní uzoučká, vlasová, svislá rýha, která se postupně zvětšovala. Waldo tiše a bez pohybu zíral, jak se dveře zasouvají do stěny. V otvoru se objevil robot. Hrudník měl otevřený a z něj trčel paprskomet.

V okamžiku, kdy se jeho temné oko podívalo Waldovi přímo do tváře, bleskurychle shrábl svoji nicotnou zbraň z kostky, a schoval se za ni. Stihl to právě včas.

Vzduchem prolétl syčící paprsek, švihl o stěnu za waldovými zády. Jak se robot snažil zasáhnout mizejícího naháče, dopadla rozžhavená plazma i na kovovou kostku. Ozvalo se prudké zasyčení a místnosti se roznesl smrad spáleného masa. Waldo se křečovitě rozkašlal. Zatmělo se mu z toho pachu před očima a začal zvracet. Klečel a snažil se zdvihnout se, aby mohl uniknout robotovi, který se určitě k němu musel už vbrzku dostat.

Znovu se rozkašlal. Mezi záchvaty kašle bylo v místnosti neskutečné ticho. Světlo začalo slábnout. Waldo si protřel oči a zdvihl se na nohy. Opatrně vystrčil hlavu zpoza kostky. Robot stále ještě stál ve dveřích a mířil do místnosti. Nehýbal se. Waldo byl připravený okamžitě zmizet do úkrytu, ale ticho

v místnosti mu dodávalo odvalu. Světlo zhaslo a naskočilo nouzové osvětlení. Teprve teď to waldovi došlo. Zvedl ruce a zařval radostí:

"Jupí! Povedlo se!"

Oběhl kostku a podíval se na její rozpáranou stěnu, odkud vytékala zelenkavá tekutina promíchaná s bílou masou biomozku.

Protáhl se kolem zmrtnělého robota a spěchal zpátky k místu, kde nechal skafandr.

Nestačil tam dojít.

Asi na půli cesty zpoza rohu vyběhly dvě postavy ve skafandrech. První, když uviděla běžícího nahatého tloušťka, celého špinavého, s paprskometem v ruce, uskočila dozadu a srazila se s druhým člověkem, který pospíchal za ní. Obě postavy se zapotáčely, waldo se zastavil a rozesmál se.

waldo se probudil bolestí v zádech. Otevřel oči a hned je zase zavřel, protože se mu do nich opřelo bodavé ranní slunce. Pomalu se otočil na levý bok. V zádech mu chruplo a bolest ustoupila.

Shodil ze sebe deku. Seděl na kraji postele s hlavou mezi rameny. Oči nepřítomně upíral na vystouplé břicho, rýsující se pod červeným pyžamem. Zhluboka si povzdychl.

Když vstal, mírně se zapotácel. Chytil se za hlavu. Uvědomil si, že ho děsně bolí. Včera to zase přehnal s pitím. Aby mohl spát, musel do sebe nalít skoro půl litru rumu, jen decentně smíchaného s colou.